

Martin Korec

Úvod:

V dnešním díle našeho seriálu se podíváme za brněnským patriotem Martinem Korcem, který byl nespravedlivě stíhaný a strávil podstatnou část svého života ve vězení. Po propuštění z vazby byl zproštěn obvinění a dalších deset let se soudil se státem o odškodné – spor nakonec vyhrál. Zajímavé jsou zejména jeho doporučení, která ve vězení přežil. Ty mohou pomoci i ostatním disidentům. Martin Korec hovoří tedy nejen o tom, která ho poznamenala vězení:

„Psychicky rozhodně ne. Fyzicky taky ne, jelikož jsem každý den klikoval a cvičil, jak stísněnej prostor dovolil. Říkal jsem si, že na kolena mne tam nikdo nedostane. Takovou radost bych těm fízlům neudělal. Hodně jsem četl, kreslil, vzdělával se. Samozřejmě, občas dolehla slabší chvilka. To znění paragrafu dva pokusy o vraždu sem tam plesklo za krk. Ale musel jsem pořád něco dělat, abych ty myšlenky zaplašil... Poznal jsem, že nuda fakt zabíjí. Jak ti mozek dá moc prostoru na přemýšlení, tak je zle. Jinak konflikty jsem tam žádné neměl. Vybudoval jsem si obdiv jak u vězňů, tak i dozorců. Bohužel jen občas trpím flegmatickým přístupem. Obrazně řečeno, když máš na krku doživotí a zápasíš o přežití, pak trochu míň chápeš běžné problémy okolí. To mi zůstalo dodnes.“

S hudebníkem, **tatěrem**, právně pronásledovaným a nespravedlivě obviněným tedy (nejen) o humoru, skinheads, knihách, jeho soudním procesu, politice a umění.

Extravaganza Controverso

Martin Korec

Jak jste se dostal k subkultuře skinheads, co jste nejzajímavějšího díky ní prožil v 90. letech?

O skinheadech jsem několikrát četl už koncem osmdesátých let. Popis skinheadů byl samozřejmě velmi negativní a měl jsem pocit, že skins jsou spíše velké nebezpečí. Tenkrát jsem poslouchal hodně metal a pomalu začal objevovat punk. Někdy na jaře v roce 1990 se ke mně dostala první živá nahrávka Orlíku. Později vyšla *Rebelie Punk ,n Oi!* A o skinheadech se začínalo mluvit čím dál víc. Metal trochu vyhasínal. Punk mne, kromě hudby, nijak víc nepřitahoval. Přišlo mi, že skinheads působí mnohem víc skutečně a že je to čerstvý vítr. I když připouštím, že hudba Orlíku mě už tenkrát připadala legrační. Přeci jen jsem poslouchal Slayer, Metallicu a Iron Maiden. Ovšem textová stránka přeci jen byla víc důležitá, než hudba.

Chtěl byste čtenářům přiblížit koncert v Bzenci v roce 1991?

Mylně si většina lidí myslí, že koncert v Bzenci byl skinheadský. Nebyl. Byl to punkový koncert, který tenkrát spolupořádal Reflex. Ano, díky účasti Orlíku a Braníku na něj dorazilo asi 500 skins z celého Československa. Víím, že jsme v té době neznali Valašskou ligu. V Čechách jsme neměli tušení o kapele Krátký Proces. Těšili jsme se na Huberta Macháně, kterým krátce předtím vyšla výborná deska. Od samého začátku byl koncert provázen násilím. Vše tehdy bylo chaotické, názorově různorodé. Rvali se mezi sebou Oi skins a fašisti. Češi proti Slovákům, Sudety proti Praze. Nemyslím si, že bych někdy chtěl ještě podobnou atmosféru na koncertě zažít. Pak samozřejmě skini proti máničkám.

První velké setkání skinheads bylo v Bzenci asi půl roku předtím. Měl tam být fotbalový turnaj, hrát Orlík a tuším Tři Sestry. To mi bylo čtrnáct let, takže jsem tuto akci nezažil.

Jací byli skinheadi v 90. letech a jací jsou dnes, zaznamenal jste nějakou změnu?

Jak už jsem popsal v předchozí otázce, ze začátku bylo mnoho názorových rozepří. Na dalších akcích se přeci jen lidi začali víc poznávat. Dost k tomu přispělo i to, že jsme jezdili vlakem na koncerty, kdy postupně v dalších městech nastupovali skins. Některá přátelství přetrvala dodnes. Uklidnila se i situace po rozdělení republiky a rvačka mezi Čechy a Slováky už žádná nebyla. Pokud měl někdo potřebu prudit ty druhé, tak většinou dostal od všech. Hnutí začalo nabývat na síle, bez zájmu policie a úřadů celkově. Orlík i Braník se běžně prodával v obchodech a koncerty si nedovolil nikdo rušit.

V polovině devadesátých let hnutí silně zpolitizovalo a možná se stalo už nebezpečné pro

společnost. Začalo přibývat organizovaného násilí a noviny už přestávali psát o skins, jako o Rychlých šípech, ale jako o fašistech a rasistech. Po vraždě ve Žďáru nad Sázavou začala vznikat první policejní protiextrémistická oddělení a policie nás začala celkově víc sledovat. Vedla se evidence, každý koncert policie monitorovala. Noviny a různé lidskoprávní organizace tlačily na policii, aby proti nám zasahovala. Nynější prezident Zeman tehdy chtěl postavit skinheads mimo zákon. Levicová a anarchistická mládež se začala organizovat proti nám a my zas byli proti nim. Devadesátá léta byla plná násilí a chaosu.

Po roce 2000 se už celá ta policejní mašinérie změnila v hon na čarodějnice. Podezřelé bylo každé tetování, každý symbol. Policie plnila roli jakýchsi schvalovacích komisí a kontrolorů oblečení. Spousta lidí už dávno změnila image. Díky tomu nátlaku chtěla být víc anonymní. Taky už mnozí založili rodiny, nebo odešli úplně. Přišla jiná věková skupina, která ty devadesáté léta nezažila. Samozřejmě došlo k mnoha nepochopením ze všech stran.

Dnešní skins jsou převážně už jen ti, kteří těch třicet let přežili. Dnešní koncerty už nejsou zdaleka tak masové, jako tomu bylo dřív. Taky už nikdo neřeší a ani nechce řešit politiku. Ta je všude kolem nás. My si jdeme užít fajn večer s muzikou a přáteli. Pokud někdo očekává po koncertě politický převrat, tak má smůlu. Zřejmě to je přirozený vývoj. Postoje člověk nemění, názory taky ne, ale s věkem by měl získat i nadhled a umět žít pro něco jiného, než je další revoluce.

Jak si vysvětlujete vaše uvěznění, mělo nějaký politický podtext?

Nemyslím si, že by moje uvěznění mělo mít politický podtext. Sešlo se asi víc aspektů. Neschopnost policie a potřeba mít vše rychle vyřešeno. Nejlépe to hodit na toho nejznámějšího. To se jim povedlo. Možná, ani netušili, jak moc to ostatní odradí. Spousta lidí dostala strach. Zmizela, nebo se z nich stali fotbaloví chuligáni. Když jsem po dvou a půl letech opustil vazbu, tak už tady moc lidí nezůstalo. Sám sebe bych rozhodně politickým vězněm nenazval. Nijak jsem se politicky neangažoval. Byl jsem pouze kluk z ulice, který měl u ostatních asi respekt a autoritu.

Změnil vás nějak pobyt ve vězení?

Určitě změnil. Těžko tedy odhadnout, jak bych se za tu dobu přirozeně změnil já sám. Přeci jen mi bylo 19 let a to je věk, kdy si asi každý nějak svoji povahu utváří. Každopádně jsem přestal už úplně věřit na demokratický režim Pravdy a lásky. Trochu jsem se uzavřel před svým okolím. Poznal jsem, kdo je skutečný přítel a kdo jen pozér. Naučil se lidi trochu víc odhadovat a nemít důvěru ke každému. Začal si sám sebe vážit a být na sebe hrdý. Hrdost je v některých situacích to poslední, co vám může zůstat a pak záleží zase jen na vás, jestli ji prodáte, pošlapete, nebo si ji udržíte. V neposlední řadě, díky mnoha spoluvězňům, jsem se naučil vyjít s hlupáky a komunikovat s naprostými idioty.

Není dnes subkultura skinheads už jen přežitkem, má i dnes nějaké nové či životaschopné prvky, co to znamená být skinheadem v roce 2018?

Být skinhead je pro mne životní styl. Rozhodně to není způsob, jak se politicky prezentovat, nebo fungovat jako politické hnutí. Možná díky neinformovanosti z počátku těch devadesátých let, si mnoho lidí myslí, že skinhead musí být pouze rasista, fašista a pouliční rváč. Je to prostě subkultura, která má svoje pravidla a buď někomu vyhovuje, nebo ne. Dnes je to hlavně o přátelství, které přetrvalo mezi lidmi i třicet let. Přežitkem může být i punk, metal, nebo hip hop. Asi bude vždy záležet na úhlu pohledu na konkrétní subkulturu. Rozhodně jsou tady skinheads od konce šedesátých let, takže asi to nějakou důležitost pro mnohé má. Možná je právě ale dobře, že skins scéna žádné nové prvky nemá a zůstává stále stejná. Jinak o současném dění na skinheadské scéně se můžete dočíst na webu bsklan.com.

Co jste zažil nejsilnějšího při vašich koncertech s Randall Gruppe? Víím, že jste z koncertů psal i reportáže, neplánoval jste je někdy vydat jako součást své knihy?

Těch zážitků bylo opravdu hodně. Vždy v tom figurovala hlavně policie a novináři. Tím, že jsme se k ničemu nehlásili, tak se nás snažili do nějaké škatule nacpat. Skoro každý koncert byl za silné asistence policie. V Praze byla nahlášená i bomba. Jednou se mě dokonce podařilo přesunout koncert z jednoho klubu do jiného, během večera díky zájmu kriminálky. Byla to nekonečná hra na policajty a darebáky, která nás celkem bavila. Občas se nás snažila Antifa zastrašovat, majitelům klubů vyhrožovat. Slovenská tajná služba, tak moc monitorovala našeho zpěváka, že si myslel, že jde právě o Antifu. Skončilo to rvačkou a následným zadržením na policii. A protože šlo o agenty v utajení, tak nakonec z toho nebylo vůbec nic. Nakonec jsme se dostali do situace, kdy jsme pro jednu stranu byli nacisti a pro druhou zase levičáci. Hloupost je holt všude stejná.

Ano, psal jsem Randall story po každém koncertě a bylo jich mnoho. Nejhorší na nich bylo, že se to fakt všechno událo a nic jsem si nevymyslel. Nevím, jestli by to vydalo na knihu, ale dnes už by to nebylo aktuální čtení. Vlastně mne ani nenapadlo, že by se to mohlo vydat.

Vydal jste osobně už nějaké knihy, přiblížil byste je čtenářům?

Knihu jsem žádnou nevydal, i když přiznám, že jednu mám už pár let rozepsanou. Je to o mém uvěznění a celé té kauze. Bohužel jsem se v životě ještě nestihl začít nudit, takže jsem ji nestačil úplně dopsat. Nevím, jestli bych to vydal jako knihu. Možná časem umístím pár kapitol na můj osobní web martinkorec.cz a uvidím, jaký bude ohlas. Na tom webu najdete můj blog, kde píšu názory a postřehy na život kolem nás.

Jak jste se dostal k tetování, znáte symboliku kriminálnických tetování?

Už v dětství jsem hodně kreslil. Oba moji rodiče celkem obstojně malovali. Právě ve vazbě jsem se ke kreslení vrátil a snažil se zdokonalovat. Jak vidno lze i ten horší čas v životě nějak pozitivně využít. Možná jsem se i díky kreslení ve vazbě nezbláznil. No a mezitím si můj kamarád v Brně otevřel jedno z prvních tetovacích studií a nabídl mi práci. Zůstal jsem u ní dodnes.

O kriminálnickou mytologii v tetování jsem se nikdy nezajímal, i když se mi líbí ty staré

DĚLSKÝ POTÁPEČ

věžeňské tetování. Mají totiž svoji atmosféru, která nepodléhá dnešní módě.

Co jste tetoval za svou kariéru nejzajímavějšího, máte s tetováním i nějakou zvláštní příhodu?

Tetoval jsem už hlavy, krky, obličej, uši, rty, asi všechny části těla a asi všechny možné styly a témata. Poznal jsem mnoho lidí a vyslechl tisíce příběhů a osudů. Nic moc mne už asi nepřekvapí, ale občas se ke zvoleným motivům váže i nějaký příběh. Dost silný okamžik byl, když jsem tetoval mamince portrét mrtvého syna. Nebyl mu ani rok, když ho o něco starší bráška v postýlce zapálil. Hrozná tragédie a pokaždé, když jsem se na fotku toho kloučka podíval, tak mě přeběhl mráz po zádech. Tetoval jsem portrét dědy, který se zjevoval klukovi, když jako malé dítě ležel v nemocnici, se zápallem mozkových blan a vypadalo to, že to nepřezijí. Jeho děda už byl v té době ale mrtvý. Tetoval jsem kluka s holkou. Po měsíci přišel kluk a požádal mne, jestli bych mu nemohl dát ten motiv, který jsem jeho přítelkyni dělal. Zabil ji na motorce. Holce nebylo ani dvacet... Bohužel, někdy ty nejsilnější zážitky jsou spojeny se smrtí.

Jaké jsou vaše oblíbené knihy?

Knih jsem v životě přečetl mnoho. Mám rád určité autory. Třeba Kinga, Remarque, Poea, Hemingwaye. Knihy, jako *Mechanický pomeranč, 1984, Jitro kouzelníků*, ale třeba i *Malého prince*, jsem četl několikrát. Mám rád skutečné příběhy, jako bylo Degrellovo *Tažení v Rusku, Zatím dobrý* - o bratřech Mašínech, *I pod oblohou je peklo* od Milo Komínka. Jeden čas jsem četl příběhy sériových vrahů a jejich psychologii. Mnoho knih o druhé světové válce, o zločinech komunismu, ale samozřejmě i o umění. Bylo by toho opravdu hodně. Bohužel v posledních pár letech na čtení moc času nemám.

Vím, že jste brněnský patriot a Brno je proslulé svými figurkami, koho z těchto lokálních „figurek“ nebo i Figur považujete za zajímavého?

V Brně žiji celý život, takže tady znám mnoho lidí. Nevím, koho myslíte konkrétně tou lokální figurou, ale určitě je zajímavý a inspirativní každý, kdo žije svůj život na plno. Umí se pod svoji práci podepsat a něco dokázali. Takových lidí si vždy budu vážit a věřím, že je najdete v každém městě.

Chtěl byste napsat na závěr ještě něco, co nemělo šanci v rozhovoru zaznít? Zde je prostor.

Těžko si položím sám sobě otázku. Vy se ptáte a já rád odpovím. Každopádně děkuji za váš zájem a děkuji každému, kdo si našel čas tento rozhovor dočíst až sem. Přeji vám mnoho pozitivní odezvy na vaši práci. Uchovejte si svoji hrdost a třeba se někdy potkáme na našem koncertě, nebo prohodíme pár slov u zvuku tetovacích strojků. Hodně štěstí všem.